

cčmi, ko sem dospel do vode in si rešil življenje. Tovarišev svojih pa nisem videl več in mislim, da jih tudi ni več med živimi.»

Lupinar je končal svoje pripovedovanje. Račji rod ga je ginjen poslušal. Skoro si ni upal nihče izpregovoriti besedice. Nastala je mučna tišina.

Medtem sta pa dospela v družbo Košar in Potočnik, in Lupinar je moral ponoviti svoje pripovedovanje. Košar je nato stavil predlog, naj zapustijo vsi raki še to noč nevarni tolmun in si poiščejo novega domovja nižje doli med grmovjem, kamor zaidè le redkokdaj človeška noga. Predlog je bil z navdušenjem sprejet. Kmalu nato si videl lahko, kako je romala cela procesija rakov po strugi navzdol v svoj novi stan.

Mesec je svetil na nebu in jim razsvetljeval pot.

V tolmunu je pa postalo tiho kakor v grobu in od tedaj ni v njem nobenega življenja več.

Odsevi.

(Pesem v prozi.)

Spremil sem prijatelja, ki me je bil prišel obiskat. Lep poleten večer je bil in solnce je bilo že za gorami, ko sem se vračal proti domu. Dasi-ravno ni bilo več solнца na obzorju, je vendar žarelo celo nebo nad menoj in vrhovi daljnih gorâ so bili obdani z veličastnim sijajem. Prozorni oblaki na nebu, kot bi se kopali v škrlatnem morju, so se nalahno gibali. Vso naravo je objemal svečan mir, vse je bilo kot vtopljeno v veličastni odsev večerne zarje. Srce in duša vidi to lepoto in jo občuduje, pero in čopič sta preslabotna, da bi vpodobila to veličastvo narave. Koliko slikarjev preteklih in sedanjih časov je že izkušalo posneti to krasoto prirode; izlili so v svoja dela vsa najlepša čuvstva, a dela so ostala le slaboten odsev odseva večerne zarje.

Očaran sem stal pred to sliko prirode. Splavale so mi misli dalje . . . dalje . . . tja na zaton zemeljskega potovanja. —

Prišel bo dan, ki nas bo ločil od življenja, in za nami ne bo več sledu. Ne več? — O, jasnim, solnčnim dnevom sledijo še veličastnejši odsevi večerne zarje, ki lijejo svojo lepoto nad vso naravo in vzbujajo v srcih občudovanje in hrepenenje po lepoti. In nad svetlimi, dobrimi deli tvojega življenja se bodo po tvoji smrti navduševali drugi zemljani za vse dobro in blagrovati tvoj spomin — in odsev tvojega življenja ne bo ugasnil na veke . . .

Maksimov.

